

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku K. R.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

K. R. odwołał się od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z 20 października 2009 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej oraz decyzji z 17 grudnia 2009 r. o zmianie wysokości emerytury, którymi to decyzjami wysokość emerytury K. R. określono od 1 stycznia 2010 r. na kwotę 921,43 zł brutto (790,50 zł netto).

Wyrokiem z 22 września 2011 r. Sąd Okręgowy w W. w pkt. I zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że okres służby odwołującego się K. R. od 5 listopada 1969 r. do 25 listopada 1969 r. oraz od 9 października 1972 r. do 30 czerwca 1975 r. zaliczył do stażu emerytalnego wg współczynnika 2.6% podstawy wymiaru w pkt. II odwołanie w pozostałym zakresie oddalił.

Wyrokiem z 16 października 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] w pkt. I zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z 22 września 2011 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie K. R. za okres jego służby od 5 do 25 listopada 1969 r., w pkt. II w pozostałej części apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Sprawa Wewnętrznych w W. oddalił, w pkt. III oddalił apelację K. R..

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił „potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Skarżący wskazał, że w sprawie przez art. 15b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin zachodzi potrzeba sięgnięcia do przepisów art. 2 ust. 1 pkt. 5 oraz art. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Skarżący podniósł, że na gruncie stosowania art. 2 ust. 1 pkt 5 w postępowaniach lustracyjnych wyłonił się problem braku precyzji wypowiedzi ustawodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołując się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) skarżący powinien nie tylko określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów lub przedstawić rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, LEX nr 1170700, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 27 maja 2009 r., II UK 72/09, LEX nr 818589). Niezbędne jest przy tym opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11, LEX nr 1170697). Nie można uznać, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Z wykładni językowej art. 15b ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, odsyłającego do art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 wynika wprost, które z organów należy traktować jako ograny bezpieczeństwa państwa.

Okres służby pełnionej przez K. R. mieści się w katalogu organów wymienionych w art. 2 ust. 1 i 3 wskazanej wyżej ustawy, tj. instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych.

W uchwale Sądu Najwyższego z 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 – OSNP 2011/15-16/210, przyjęto, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin

(jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Ponadto Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 24 lutego 2010 r., K 6/09, OTK-A 2010 nr 2, poz. 15, orzekł, że art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w brzmieniu nadanym przez art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z 23 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145), jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.